

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Åklagaren

Strona pozwana: Hans Åkerberg Fransson

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Haparanda tingsrätt — Wykładnia art. 6 TUE i art. 50 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej — Orzecznictwo krajowe wprowadzające wymóg wyraźnej podstawy w europejskiej konwencji praw człowieka lub orzecznictwie Europejskiego Trybunału Praw Człowieka warunkującej możliwość niezastosowania przepisów krajowych mogących naruszać zasadę *ne bis in idem* — Uregulowania krajowe, zgodnie z którymi ten sam czyn niezgodny z przepisami podatkowymi może być sankcjonowany zarówno w trybie administracyjnym poprzez dodatkowe zobowiązanie podatkowe, jak w trybie karnym karą pozbawienia wolności — Zgodność z zasadą *ne bis in idem* systemu krajowego przewidującego sankcje za ten sam czyn zabroniony nakładane w dwóch odrębnych postępowaniach

Sentencja

- 1) *Zasada ne bis in idem* ujęta w art. 50 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej nie stoi na przeszkodzie stosowaniu przez państwo członkowskie kolejno sankcji podatkowej i sankcji karnej za ten sam czyn polegający na niedopełnieniu obowiązku przekazania prawidłowych informacji dotyczących podatku od wartości dodanej, pod warunkiem, że pierwsza z tych sankcji nie ma charakteru karnego, co ustalić winien sąd krajowy.
- 2) Prawo Unii nie reguluje stosunków między europejską Konwencją o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, podpisaną w Rzymie w dniu 4 listopada 1950 r., a porządkami prawnymi państw członkowskich ani nie określa skutków, jakie sąd krajowy powinien łączyć ze sprzecznością między normą prawa krajowego a prawami chronionymi na mocy tej konwencji.

Prawo Unii stoi na przeszkodzie krajowej praktyce sądowej, która uzależnia obowiązek niezastosowania przez sąd krajowy przepisu sprzecznego z prawem podstawowym chronionym na mocy Karty praw podstawowych Unii Europejskiej od spełnienia warunku, by sprzeczność ta wynikała w sposób oczywisty z Karty lub z dotyczącego jej orzecznictwa, ponieważ praktyka ta uniemożliwia sądowi krajowemu dokonanie, z ewentualnym udziałem Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, kompletnej oceny zgodności owego przepisu krajowego z Kartą.

(¹) Dz.U. C 72 z 5.3.2011.

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 26 lutego 2013 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesgerichtshof — Niemcy) — Air France przeciwko Heinzowi-Gerkemu Folkertsowi, Luz-Terezii Folkerts

(Sprawa C-11/11) (¹)

(Odesłanie prejudycjalne — Transport lotniczy — Rozporządzenie (WE) nr 261/2004 — Artykuły 6 i 7 — Lot łączony — Stwierdzenie opóźnienia w chwili przybycia do miejsca docelowego — Opóźnienie wynoszące co najmniej trzy godziny — Prawo pasażerów do odszkodowania)

(2013/C 114/09)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Bundesgerichtshof

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Air France

Strony pozwane: Heinz-Gerke Folkerts, Luz-Tereza Folkerts

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Bundesgerichtshof — Wykładnia art. 6 i 7 rozporządzenia (WE) nr 261/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. ustanawiającego wspólne zasady odszkodowania i pomocy dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów, uchylającego rozporządzenie (EWG) nr 295/91 (Dz.U. L 46, s. 1) — Lot interkontynentalny składający się z wielu lotów transferowych — Sytuacja, w której przylot do ostatniego miejsca docelowego następuje dziesięć godzin po planowym czasie przylotu, podczas gdy opóźnienie wylotu mieści się w granicach limitów czasowych określonych w art. 6 ust. 1 rozporządzenia nr 261/2004 — Ewentualne prawo do odszkodowania

Sentencja

Artykuł 7 rozporządzenia (WE) nr 261/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. ustanawiającego wspólne zasady odszkodowania i pomocy dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów, uchylającego rozporządzenie (EWG) nr 295/91 należy interpretować w ten sposób, że na podstawie tego artykułu odszkodowanie przysługuje pasażerowi lotu łączonego, którego rozpoczęcie było opóźnione w wymiarze niższym niż progi określone w art. 6 tego rozporządzenia, lecz który przybył do miejsca docelowego z opóźnieniem wynoszącym co najmniej trzy godziny w stosunku do planowej godziny przylotu, jako że wspomniane odszkodowanie nie jest uzależnione od istnienia opóźnienia przy wylocie, a co za tym idzie — od spełnienia przesłanek ustanowionych w tym art. 6.

(¹) Dz.U. C 95 z 26.3.2011.